

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 456/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sadu Rejonowego w Radomsku z dnia 18 marca 2020 roku w sprawie II K 1229/18			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Z punktu IIa): tj. obraży przepisów postępowania art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez związanie Sądu I instancji ustaleniami faktycznymi, jak i prawnymi, poczynionymi przez organ podatkowy i brak samodzielności jurysdykcyjnej Sądu, pomimo iż decyzja administracyjna nie ma znaczenia dla wypełnienia znamion przestępstwa</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>opisanego w art. 272 k.k., a wskazanie przez Sąd na związanie odnośnie decyzji wskazuje na brak samodzielności w ustaleniu winy R. J. i oparcie jej na podstawie ustaleń Urzędu Skarbowego w R.,</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W art. 8 § 2 kpk ustawodawca wskazał na związanie określonymi w tym przepisie orzeczeniami sądu. Decyzja administracyjna nie jest wydawana przez sąd i z tego względu nie może stać się wiążącym prejudykatem w oparciu o literalne brzmienie tego przepisu (tak Z. Gostyński, S. Zabłocki, w: Stefański, Zabłocki, KPK. Komentarz, t. 1, 2003, s. 240; Grzegorzczuk, KPK. Komentarz, t. 1, 2014, s. 85; O.M. Piaskowska, Znaczenie rozstrzygnięć administracyjnych, s. 137). Nie jest także uzasadnione objęcie</p>				

decyzji administracyjnych
zakresem art. 8 § 2 w wyniku stosowania wykładni funkcjonalnej tego przepisu (tak P. H., Samodzielność jurysdykcyjna, s. 181 oraz O.M. P., Znaczenie rozstrzygnięć administracyjnych, s. 143). Z punktu widzenia przytoczonych zapatrywań w orzecznictwie zasadnie przyjmuje się, że sąd karny nie jest związany decyzją legalizacyjną jako rozstrzygnięciem organu administracji (tak też sąd Najwyższy w wyroku z 14.3.2013 r., IV KK 390/12, Legalis.) Sąd karny nie jest również związany treścią decyzji organów podatkowych ustalających istnienie lub nieistnienie zobowiązania podatkowego oraz określających jego wysokość (tak Grzegorzcyk, KPK. Komentarz, t. 1, 2014, s. 85; J. Skorupka, w: Skorupka, KPK. Komentarz, 2016, s. 45–46). Tym samym sąd powinien brać pod uwagę decyzje

zapadłe w
postępowaniu
podatkowym,
pamiętając jednak
o tym, że nie
przesądzają one
o odpowiedzialności
karnej (tak trafnie
A. Sakowicz, w:
Sakowicz, KPK.
Komentarz, 2018,
s. 65). Podzielając
argumentację
wniesionego środka
zaskarżenia w
kwestii tego, że sąd
rozpoznający sprawę
karną nie jest
związany
rozstrzygnięciem
danej kwestii przez
sąd cywilny czy
władzę
administracyjną,
zważyć należy, że
konkluzja sądu
meriti w
przedmiotowej
sprawie w
kontekście decyzji
wydanych w
postępowaniu
skarbowym,
sprowadzała się
w istocie do
pomocniczego
przyjęcia dla potrzeb
oceny
zgromadzonych w
niej dowodów, że
paragonów, którymi
dysponował
oskarżony było „po
prostu zbyt wiele”.
Sąd Rejonowy choć
istotnie błędnie
przyjął, że jest
związany
rozstrzygnięciem
organu finansowego,

to jednak poczynił także własne ustalenia w sprawie, czego dowodem jest lektura uzasadnienia rozstrzygnięcia tego sądu. Dokumenty, które m.in: dodatkowo stanowiły podstawę do wydania decyzji przez Naczelnika Urzędu Skarbowego, sąd meriti ocenił z zachowaniem wskazań wiedzy, logiki doświadczenia życiowego i zawodowego w konfrontacji z tak też ocenionym pozostałym materiałem dowodowym, w tym w szczególności zeznaniami świadków i słusznie dowody te stanowiły podstawę do postawienia w wątpliwość wiarygodności wersji lansowanej przez oskarżonego. Poza zainteresowaniem sądu pozostawała rzetelność dokumentów, w tym ich wytworzenie na potrzeby przedłożenia w Urzędzie Skarbowym, choć sąd ten finalnie błędnie uznał, że istnieje zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z treścią spornych

<p>trzech decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego.</p> <p>Dlatego też w ocenie sądu odwoławczego choć rzeczywiście doszło do mylnego twierdzenia o „związaniu” decyzją administracyjną, w kontekście art. 8 kpk, to uchybienie to nie miało wpływu na treść ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie, z przyczyn wskazanych powyżej.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>wyrok jest słuszny zarzut apelacyjny nie zasługuje na uwzględnienie</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Z punktu IIb): obrazy przepisów postępowania art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art 410 k.p.k. polegający na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy w sposób dowolny i jednostronny, dokonanie oceny dowodów z całkowitym pominięciem lub zbagatelizowaniem tych przemawiających na korzyść oskarżonego R. J. tj. wyjaśnień złożonych przez R. J. dotyczących ilości ropy tankowanej przez oskarżonego, zapotrzebowania na paliwo w gospodarstwie rolnym, pomocy rodziny przy prowadzeniu gospodarstwa rolnego, gromadzenie na stacji paliw paragonów na podstawie których wystawiane były faktury VAT,</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Nie ma racji skarżący podnosząc, że w jakikolwiek sposób zbagatelizowane czy pominięte zostały okoliczności korzystne dla oskarżonego jak ta, że zapotrzebowanie</p>				

prowowanego przez
niego gospodarstwa
rolnego na paliwo
przy ilości
posiadanych maszyn
rolniczych, skali i
powierzchni
gospodarstwa,
formatu
prowowanej
działalności - nie
tylko specyficznej
dla prac w
gospodarstwie
rolnym, ale też
takich jak jazda po
materiały
budowlane w
związku z budową,
utwardzanie dróg,
odśnieżanie dróg
- jest duże,
że w prowadzeniu
działalności
rolniczej pomagają
także oskarżonemu
członkowie rodziny
czy też, że paragony
na zakup paliwa
gromadzone są w
teczkach na stacji
benzynowej. Sąd w
należytych stopniu
dostrzegł i wyważył
te okoliczności,
konfrontując
wyjaśnienia
oskarżonego w tym
zakresie z
zeznaniem
świadków i
zgromadzonymi
dokumentami, w
szczególności w
postaci paragonów
i faktur VAT
oraz informacjami
pochodzącymi od
organów nadzoru
finansowego oraz

władzy administracyjnej oraz wydanych w postępowaniu tych organów decyzji .

Ma rację sąd meriti oceniając wspomniane dokumenty, z których w niezbyt sposób wynika, że oskarżony miałby tankować paliwo kilka, a także kilkanaście razy dziennie w małych ilościach, o różnych porach, w tym też czasowo zbliżonych do siebie w odstępach jedynie kilku minut - przez pryzmat zasad wiedzy, logiki doświadczenia życiowego przyjmując, że działanie takie mija się z celem racjonalnego podmiotu prowadzącego działalność rolniczą, czy też poza rolniczą, wszelkimi zasadami ekonomicznego prowadzenia gospodarstwa, nie wspominając już o oszczędności czasu.

Trudno bowiem uznać za wiarygodne, w sytuacji kiedy oskarżony posiada pojemne kanistry (20 o poj. 20 l) i był w stanie jednorazowo

zakupić około 1.000 litrów paliwa (posiada także pojemne zbiorniki na ropę), że porusza się on (czy też jego bliscy) kilka do kilkunastu razy dziennie celem tankowania małych ilości paliwa przemierzając znaczne odległości od swego gospodarstwa i pomiędzy targetowymi trzema stacjami paliw. Takie działanie, jak już wspomniano jest nieekonomiczne, nieracjonalne i pozbawione jakiegokolwiek logiki i strategii w prowadzeniu każdej działalności, w tym też rolniczej. Czynności natomiast, jakich dokonuje oskarżony przy użyciu posiadanych maszyn takie jak: jazda po materiały budowlane w związku z budową garaży czy wiat, utwardzanie drogi na łącznym odcinku 900m, odśnieżanie dróg dojazdowych do gospodarstwa – mają charakter jednorazowy, okazjonalny czy też okresowy, nie wiążą się wobec tego z generowaniem stałych wydatków.

Nie sposób jest więc uznać, że jako takie wymagają tankowania paliwa kilka do kilkunastu razy dziennie, jak to dokumentują przedstawione paragony czy też generują tak duże zapotrzebowanie na to paliwo, zwłaszcza, że mamy do czynienia z posiadaniem przez oskarżonego 5 pojazdów tankowanych jednak różnym rodzajem paliwa napędowego.

Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że nabywał paliwa płacąc za transakcje w przewarżającej mierze w formie gotówkowej i że posługuje się trzema kartami płatniczymi, natomiast słusznie skonfrontował sąd meriti te okoliczności z informacjami pochodzącymi z treści notatek urzędowych wytworzonych przez funkcjonariuszy, z których wynika, że w zestawieniu płatności na nazwisko oskarżonego - jako nabywcy nie ujawniono płatności dokonanych kartami będącymi jego własnością,

natomiast ujawniono użycie do tego celu 194 różnych kart bankomatowych (!), co może wskazywać jedynie na fakt, że paragony z tych transakcji były dokonywane przez różnych klientów stacji paliw, nie przez oskarżonego. Nawet gdyby przyjąć, jak tego stara dowieść oskarżony i obrona, że 5 członków rodziny oskarżonego zaopatrywało się w paliwa, trudno w jakikolwiek racjonalny sposób przyjąć, że posiadali by oni tak znaczną ilość kart i że dokonywali nimi płatności na zmianę i jak już wspomniano powyżej, że kilkakrotnie dziennie, jak też w porze nocnej, przemieszczali się celem zakupu paliwa dla męża/syna/ojca. Wniosek taki jest zasadny, nawet przy uwzględnieniu, iż faktycznie w gospodarstwie oskarżonego mogły zdarzyć się sytuacje, gdy potrzebna była pomoc członka rodziny w dowozie paliwa, a oskarżony mógł mieć problemy finansowe z systematycznym

nabywaniem paliwa w dużych ilościach (co choć w ogólnym rozrachunku powoduje oszczędności, to może niekiedy być utrudnione aktualnie posiadanymi funduszami). W sprawie jednak potwierdzono zbyt dużo pojedynczych transakcji dokonywanych różnymi kartami płatniczymi - łącznie na przestrzeni od 1 lipca 2012r. do 30 czerwca 2013r. chodziłoby o blisko 1000 tankowań - by przyjąć, jak tego oczekuje R. J., iż wszystkich dla celów prowadzonego gospodarstwa dokonywał on sam oraz członkowie najbliższej rodziny.

Tej okoliczności w jakikolwiek racjonalny sposób nie starał się wyjaśnić oskarżony, apelant nie podjął także przekonującej polemiki z tym dowodem, a przecież jest on jednoznacznie niekorzystny w swej treści dla wersji i jednoznacznie przeczy lansowanej przez oskarżonego i obronę.

<p>Bez znaczenia jest też okoliczność, że na stacji benzynowej mogły być przechowywane w tezkach czyjeś paragony, gdyż nie wiadomo, jakiej ilości transakcji miałyby to dotyczyć, jakiego okresu, skąd miały pochodzić paragony i na czym w istocie miałyby polegać błęd przy ich użyciu jako podstawy do wystawienia faktury. Takich okoliczności nie da się ustalić w oparciu o złożone przez pracowników stacji depozycje w sposób pewny. Dywagacje apelanta więc nie przekonują. Żadne zaś inne racjonalne i logiczne wnioski, jak te, które poczynił sąd meriti, nie płyną z oceny zaofiarowanych w niniejszej sprawie dowodów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.				
wyrok jest słuszny, zarzut apelacyjny nie zasługuje na uwzględnienie				
3.3.	<p>Zarzut IIc): obraży przepisów postępowania art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., prowadzący do błędnych ustaleń faktycznych sprawy poprzez dokonanie w sposób dowolny i jednostronny zeznań złożonych przez J. S. i przyjęcie, że R. J. na podstawie paragonów niewiadomego pochodzenia, działając podstępnie przekazywał je pracownikom (...), (...) oraz (...) wyludzając w ten sposób faktury, które następnie składane były do Urzędu Skarbowego pomimo, iż jak sam świadek wskazał, to przedsiębiorcy, a nie rolnicy popełniają takie przestępstwa, a żaden z dowodów zgromadzonych w sprawie nie potwierdza tezy, aby R. J. działał podstępnie i umyślnie wprowadzał w błąd</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	pracowników w/w stacji,		
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zupełnie nie do zaaprobowania jest okoliczność, która płynie z zeznań świadka J. S. i która ma być korzystna dla oskarżonego, że oskarżony jako podmiot prowadzący działalność rolniczą nie posiada predyspozycji do popełniania przestępstw oszustwa wyłudzenia, bo ten przymiot przynależy do przedsiębiorców. Takie wnioski są nieuprawnione, abstrakcyjne dla oceny sprawstwa oskarżonego, bowiem przestępstwo wyłudzenia ma charakter powszechny, a jeżeli nawet byż może jest domeną przedsiębiorców, to jest to skrajnie subiektywna ocena świadka – pracownika Urzędu Skarbowego, do której oczywiście ma prawo, ale która nie pozostaje i			

nie może pozostawać w związku z oceną sprawstwa oskarżonego inkryminowanego mu czynu. Nie przekonują także sugestie obrony w ocenie wiarygodności tego świadka, że: składa swe zeznania „w taki sposób i z taką intencją”, aby sąd potwierdził ustalenia organu podatkowego.

Zeznania tego świadka były pomocne dla ustalenia takich okoliczności, jak fakt prowadzonego postępowania podatkowego i jego specyfiki, zakupu jednorazowo przez oskarżonego 1.000 zł paliwa, a więc okoliczności obiektywnych, natomiast te okoliczności, jakie stara się przeforsować na korzyść oskarżonego obrońca, należą do sfery ocen i słusznie jako takie zostały pominięte przy ustaleniach dokonywanych przez sąd meriti.

Wreszcie, wbrew stanowisku skarżącego, słowa świadka o tym, że to przedsiębiorcy, a nie rolnicy

<p>„popelniają takie przestępstwa (falszerstwa dokumentów etc.) można bez trudu wyjaśnić: otóż oszukuje tylko ten, kto na oszustwie może zyskać i ma ku temu okazję, a im większy oczekiwany zysk, tym większa pokusa. Najwięcej dokumentów „wytwarzają” osoby prowadzące działalność związaną z obrotem jakimś towarem, kiedy sami wystawiają rachunki, faktury etc. Stąd możliwy wniosek, że akurat fałszerstwa dokumentów najczęściej dopuszczają się takie właśnie osoby.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wyrok jest słuszny, zarzut apelacyjny nie zasługuje na uwzględnienie</p>		

3.4.	<p>Zarzut II d, e, f, g, h, i, j, k, l, ł: obrazy przepisów postępowania tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. prowadzący do ustalenia okoliczności faktycznych sprawy w sposób dowolny i jednostronny, poprzez dokonanie oceny dowodów z całkowitym pominięciem lub zbagatelizowaniem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego R. J. tj. zeznań złożonych przez pracowników stacji M. W. (1), K. Z., R. A., E. Z., M. W. (2), D. K., P. B., Ł. W., M. K., S. T.,</p> <p>- zgodnie z którymi nie było możliwości wystawienia faktury na podstawie paragonów pochodzących od innych klientów, kilkukrotnych tankowań R. J. w ciągu doby, awarii programu służącego do wystawiania faktur, braku możliwości wejścia w posiadanie paragonów nienależących do R. J. ze względu na brak dostępu do komputera służbowego oraz</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
------	--	---	--	--

niszczenie
pozostawionych
paragonów na
ładzie, możliwości
popelnienia przez
pracowników
błędów przy
wystawianiu faktury
VAT spowodowanej
12 godzinną zmianą,
dużą ilością
klientów, wieloma
obowiązkami
nałożonymi na
pracownika podczas
zmiany,
nieprzykładania
należytej uwagi
do prawidłowego
wystawiania faktur
m.in. nie
sprawdzania
rzeczywistego
tankowania przez
klientów, składanie
podpisów pod
fakturami nie
wystawionymi przez
konkretnego
pracownika stacji,

- dodatkowo **P. B.**,
w tej części w
której twierdzi, że
nie było możliwości
wystawienia faktury
na podstawie
paragonów
pochodzących od
innych klientów
m.in. ze względu
na ograniczenia ze
strony programu
służącego do
wystawiania faktur,
który uniemożliwił
wystawianie faktur
pochodzących od
innych klientów,
obowiązku

	<p>posiadania umowy stałego klienta, aby możliwe było wystawianie zbiorczej faktury, nieprzedstawiania przez R. J. paragonów do wystawienia faktur na stacji, gromadzenia przez pracowników paragonów celem wystawienia faktury VAT w innym terminie,</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Skarżący zdaje się nie zauważać, że na podstawie m.in: zeznań wskazanych przez skarżącego świadków S. T., M. kowalczyka, P. B. , Ł. W., E. Z., D. K., M. W. (2), R. A. K. Z., M. W. (1) doszło do ustalenia w niniejszej sprawie specyfiki funkcjonowania stacji benzynowych, zakresu obowiązków pracowników, sposobu, w jaki pracownicy wystawiali faktury, w tym też faktury zbiorcze dokumentujące zakup oleju napędowego. Z zeznań tych</p>				

świadków wynika, że mimo wprowadzenia zasad ochrony stanowiska pracy poszczególnego sprzedawcy poprzez m.in: posiadanie przez niego osobistego loginu do konta komputera, w istocie prawie wszyscy pracownicy znali swe loginy i mieli do nich (mogli mieć) wzajemny, swobodny dostęp. Skarżący jednakowoż przecenia płynące z depozycji pracowników stacji okoliczności, że nie było możliwości wejścia w posiadanie paragonów nienależących do oskarżonego ze względu na brak dostępu do komputera służbowego pracownika stacji, jak też to, że przez nieskrępowany dostęp wielu pracowników do stanowiska pracykolegi/koleżanki, mogło dojść do wymieszania się faktur wystawianych przez nich innym przedsiębiorcom.

Sam proces wystawienia faktury VAT wymagał czynnika ludzkiego

w tym znaczeniu, że to sprzedawca wprowadzał podawany przez klienta numer NIP lub PESEL, a następnie po weryfikacji przez system, czy klient należy do bazy danych, sprzedawca własnoręcznie wprowadzał do programu komputerowego numer paragonu, jaki przedstawiał mu dany klient oraz podpisywał finalnie fakturę. W zasadzie to były czynności, które mogły być obarczone błędem pracownika, w tym powstałych w skutek okoliczności, na jakie powołuje skarżący (praca w systemie zmianowym, gdzie zmiana trwa 12 godzin, duża ilość klientów, mnogość obowiązków pracowniczych etc). Tyle tylko, że o ile błędy te rzeczywiście mogły się przytrafić, to wobec ilości przedstawionych przez oskarżonego rachunków dokumentujących sprzedaż paliwa, wyjątek byłby zasadą: błędy musiałyby być nagminne, popełniane przez szereg pracowników,

na różnych trzech stacjach, zawsze, wręcz każdego dnia - co jednak nie wynika z realiów przedmiotowej sprawy, w szczególności z zeznań pracowników tych stacji, przy czym tak dalece posunięta „anarchia” nie znajduje żadnego logicznego zakotwiczenia w zasadach logiki, wskazaniach wiedzy i doświadczenia życiowego. Jednocześnie z depozycji tych świadków wynika, że nie analizowali oni przedstawianych im paragonów (także przez oskarżonego), ani w żaden sposób ich nie weryfikowali. Nie mieli tego w zakresie swych obowiązków. Nie było takiej praktyki. Także takie okoliczności, o jakich wspomina skarżący np. duże natężenie ruchu klientów stacji powoduje siłą rzeczy bardziej mechaniczne wykonywanie czynności w celu szybszej obsługi pojedynczego klienta. W tym świetle trudno uznać, jak tego oczekuje skarżący, że

sąd zbagatelizował, czy też nie docenił płynących z zeznań pracowników stacji benzynowych okoliczności, iż nie było możliwości wystawienia faktury na podstawie paragonów pochodzących od różnych klientów, jak to, że klienci dokonywali transakcji kilka razy dziennie.

Sam opisany powyżej mechanizm tworzenia faktury nie daje natomiast w ocenie sądu odwoławczego żadnej rękojmi, że program komputerowy nie przyjmie paragonów nie pochodzących od konkretnego klienta, jak to wynika z zeznań świadka P. B., skoro to pracownik stacji wpisuje ten numer, a paragon przecież nie jest imienny i ewentualnie jest tylko powiązany z numerem konkretnego dystrybutora, z którego pochodzi paliwo, tym samym nie identyfikuje konkretnego nabywcy paliwa, jako tego, który przedstawia paragon.

Uwadze skarżącego uchodzi także istotna okoliczność płynąca z zeznań tych świadków, że dane wprowadzone przez nich tj. numer NIP lub PESEL były automatycznie weryfikowane przez system w bazie klienta i wówczas dochodziło do jego indywidualizacji, system zaś po wprowadzeniu numerów paragonu przez sprzedawcę automatycznie liczył kwoty i określał kwotę zbiorczą. Na tym rachunkowym etapie już nie można mówić o błędzie wynikającym z udziału czynnika ludzkiego. Trudno też utrzymywać, że wynikał on z awarii systemu, bo ten też musiałby być nagminny, codzienny, a o takich okolicznościach nie zeznawali pracownicy stacji benzynowej. Trudno też oczekiwać od pracownika, że będzie on weryfikował każdą transakcję, skoro nie ma tego w zakresie swych obowiązków.

Skarżący przecenia płynące z depozycji tych świadków okoliczności, jak

to, że niszczone
pozostawione
paragony na ladze,
gnieciono je lub
darto, a pracownicy
nie obserwowali
zachowania
klientów stacji, w
tym tego, czy ci
szukali czegoś w
koszach na śmieci
znajdujących się na
terenie stacji i
jej otoczeniu. W
istocie z zeznań tych
świadków nie da się
ustalić, jaki odsetek
tych paragonów był
zostawiany przez
klientów i w jakim
stanie trafiły one
do kosza (czy
wszystkie). Ma to
jednak drugorzędne
znaczenie dla
ustalenia sprawstwa
oskarżonego,
bowiem kluczowym
w tej sprawie nie
było ustalenie, w jaki
sposób oskarżony
wszedł w posiadanie
paragonów
dokumentujących
zakup oleju
napędowego przez
inne osoby (tego
ostatecznie ustalić
się nie dało),
ale samo posłużenie
się nimi w
inkryminowany mu
sposób, co ustalono
poza wszelką
wątpliwość i na
co słusznie uwagę
zwrócił sąd meriti. Z
okoliczności
towarzyszącym
dokonywanym

czynnościom wystawiania faktur (w szczególności ilości faktur i ich treści), wynika natomiast podstępne działanie oskarżonego. Nie budzi wątpliwości, że oskarżony jako nie będący pracownikiem nie wchodził za ladę stacji i nie obsługiwał kas. W ocenie sądu odwoławczego brak ostatecznego ustalenia drogi, dzięki której oskarżony doprowadzał do wpisania w jego fakturę cudzych paragonów, nie niweczy ustalenia w zakresie jego podstępnego działania. Oskarżony wiedział, iż to po jego inicjatywie (o wystawienie zbiorczej faktury) pracownik stacji wpisuje w nią te pozycje zakupu paliwa, z tych paragonów, które nie dokumentują rzeczywistych transakcji tj. faktycznych zakupów tylko oskarżonego. O ile jednorazowa pomyłka, przez czynnik ludzki, nie mogła być wykluczona (w fakturze wpisano

<p>cyfry paragonów, których nie przedstawił, jako swoje, oskarżony), to już z uwzględnieniem zasad logiki i życiowego doświadczenia, niemożliwym jest, by miała ona miejsce każdorazowo przy wystawianiu faktury na przestrzeni roku czasu, przez liczne osoby, w trzech różnych miejscach. Łączna ocena zgromadzonych w sprawie dowodów, oceniana przez przyzmat art. 7 k.p.k. uzasadniała przyjęcie, iż to R. J. wyłudzał poświadczenie nieprawdy tj. podstępnie wprowadzał w błąd liczne osoby akurat w danym momencie wystawiające mu zbiorcze faktury, przedstawiając z pewnością nie tylko swoje paragony zakupu paliwa.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
wyrok jest słuszny, zarzuty apelacyjne nie zasługuje na uwzględnienie				
3.5.	<p>Zarzut II m: obrazy przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegający na uznaniu R. J. winnym popełnionego w akcie oskarżenia czynu, pomimo iż w toku postępowania dowodowego nie dało się rozstrzygnąć wątpliwości, co do podstępnego działania oskarżonego, objawiające się w ustaleniu tego, w jaki sposób R. J. wszedł w posiadanie niewystawionych dla niego paragonów, a następnie, czy osobiście przekazał paragony pracownikom (...), (...) oraz (...) celowo wprowadzając pracowników w błąd przy wystawianiu faktur sugerując, że załączone do materiału dowodowego paragony pochodzą</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>z jego transakcji, pomimo iż zebrany i niepodważony, co do wiarygodności materiał dowodowy w sprawie wskazuje na możliwość wystąpienia błędu po stronie pracowników w/w stacji paliw i omyłkowym wystawieniu faktur za okres od 1 lipca 2012 r. do 30 czerwca 2013 r. na podstawie paragonów należących do innych klientów stacji,</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W ocenie skarżącego Sąd Rejonowy ignorując nakazy uwzględnienia wszystkich okoliczności występujących w sprawie, a więc także tych, które przemawiają na korzyść oskarżonego oraz tłumacząc na jego korzyść nie dające się usunąć wątpliwości, dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonych dowodów, co w konsekwencji doprowadziło do</p>				

błędno
przypisania
oskarżonemu
sprawstwa
popelnienia
przestępstwa ,
którego on w
rzeczywistości nie
dopuścił się.

Skarżący dopatruje
się w niniejszej
sprawie
niewyjaśnionych
okoliczności, które w
jego ocenie należy
potraktować na
korzyść oskarżonego
- w fakcie, że
nie ustalono w jaki
sposób oskarżony
wszedł w posiadanie
niewystawionych dla
niego paragonów,
a następnie czy
osobiście przekazał
je pracownikom
poszczególnych
stacji benzynowych
celowo
wprowadzając tych
pracowników w błąd
w sytuacji, kiedy
mogło dojść do
wystąpienia błędu
po stronie
pracowników stacji i
omyłkowego
wystawienia faktur
w okresie objętym
aktem oskarżenia na
podstawie
paragonów
należących do
innych klientów
stacji.

Wbrew
powyższemu,
zdaniem sądu

odwoławczego Sad meriti w racjonalny, logiczny, zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego sposób, a więc zasługujący na aprobatę przedstawił, dlaczego jednak do takiej sytuacji nie mogło dojść i dlaczego w sprawie nie jest istotne dla przyjęcia sprawstwa oskarżonego ustalenie, w jaki konkretnie sposób wszedł w posiadanie paragonów. Sposoby przedstawiania ich pracownikom stacji zostały ustalone, tyle że jako kilka możliwych. Ustalenie każdorazowego przekazania paragonów było nie możliwe także z powodu znacznego upływu czasu i zmiennych zasad funkcjonowania stacji.

Wyłudzenie poświadczenia nieprawdy jest przestępstwem materialnym, popełnianym przez działanie. Skutkiem czynu zabronionego jest dokument zawierający poświadczenie nieprawdy. W niniejszej sprawie zwrócić uwagę

trzeba na sam proces, w jakim zostawała wytworzona faktura przez pracownika stacji benzynowej - jako dokument potwierdzający ilość zakupionego paliwa w oparciu o przedstawiany paragon. Skoro faktury zostały wytworzone przez pracownika stacji (tu już mamy do czynienia z popełnieniem przestępstwa skutkowego) i znalazły się w posiadaniu oskarżonego (bowiem zostały wytworzone dla jego potrzeb – przecież są fakturami imiennymi), którymi nadto się posłużył (choć jest to już obojętne dla bytu przestępstwa wyłudzenia), to bez znaczenia jest dla przypisania sprawstwa oskarżonego sam fakt, skąd miał owe paragony, w jaki sposób je dostarczył (czy samemu, czy kogoś wysłał, by otrzymać fakturę dla siebie) i czy były one wcześniej przechowywane przez pracownika stacji. Znaczenie dla bytu przestępstwa wyłudzenia ma

natomiast to, do czego posłużyły paragony nie dokumentujące z pewnością rzeczywistych zakupów oskarżonego i jaki oskarżony osiągnął skutek.

Nie sposób przy tym uznać za możliwe, aby w okresie roku czasu różni pracownicy i to kilku stacji benzynowych, obsługując osobę oskarżonego zawsze popełniali sugerowany przez skarżącego błąd, zwłaszcza, jak weźmie się pod uwagę znaczną ilość transakcji dokumentowanych paragonami oraz fakt, że pracownicy przed wystawieniem faktury jednak weryfikowali dane klienta - poprzez wprowadzenie części jego personaliów do bazy danych, a następnie własnoręcznie wprowadzali do systemu numer paragonu i finalnie podpisywali wytworzoną fakturę, która jest dokumentem imiennym. Nawet gdyby doszło do omyłkowego wystawienia faktury w sposób

sugerowany przez skarżącego, nie miałoby to tak wielkiej skali i dotyczyło tak znacznej rozpiętości czasowej i tak znacznej ilości.

Nawet zgodne zeznania pracowników co do braku osoby, która (nagminnie) wystawałaby na stacji, nagabywała klientów do oddawania swoich paragonów, podnosiła cudze upuszczone paragony, grzebała w koszach na śmieci etc. nie niweluje przypisanego R. J. czynu. Powyższe nie przesądzają bowiem, iż oskarżony nie popełnił czynu wyłudzenia poświadczenia faktur osoby każdorazowo upoważnionej do jej wystawienia, a jedynie że nie udało się ustalić źródła, z którego je pozyskiwał.

Możliwym są przy tym różne możliwe w praktyce scenariusze: pomoc innego pracownika stacji (sprzedawcy, sprzątacza), nabywanie od osób trzecich.

<p>Wreszcie, nie można także skutecznie podnosić zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk, gdy w sprawie zgromadzono dowody, które prawidłowo ocenione prowadzą do jednoznacznych ustaleń faktycznych, a tak też było w niniejszym postępowaniu.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>wyrok jest słuszny, zarzut apelacyjny nie zasługuje na uwzględnienie</p>				
<p>3.6.</p>	<p>Zarzut II: obrazy przepisów postępowania tj. art. 626 § 1 k.p.k. poprzez obciążenie R. J. opłatą w wysokości 180,00 zł. oraz obowiązkiem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków postępowania 925,58 zł., pomimo</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p> iż R. J. został skazany na karę 11 miesięcy pozbawienia wolności przez co nie będzie mógł ponieść wyżej wymienionych kosztów ze względu na utratę możliwości pracy w swoim gospodarstwie rolnym; </p>			
<p> Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny </p>				
<p> W sprawie nie ma podstaw do przełamania zasady obciążenia oskarżonego kosztami sądowymi powstałymi w sprawie, ani wobec okoliczności jego sytuacji rodzinnej, majątkowej, życiowej i bytowej, ani też wobec zasad słuszności. </p> <p> Nie jest wystarczającym argumentem pobyt w warunkach izolacji penitencjarnej, skoro przedawnienie prawa ścigalności kosztów sądowych wynosi trzy lata (a okres, na który orzeczona została kara pozbawienia wolności to 11 miesięcy). Wobec posiadania przez </p>				

<p>oskarżonego majątku trwałego brak jest podstaw do twierdzenia o bezskuteczności egzekucji w sprawie, należności zaś można uiścić w formie ratalnej, jak też niewykluczone jest uzyskanie na terenie zakładu karnego przez oskarżonego odpłatnego zatrudnienia.</p> <p>Względy słuszności, wobec sposobu działania sprawcy, wagi dokonanych naruszeń i niewyciągnięcia wniosków z poprzednich skazań, także nie stoją na przeszkodzie obciążenia oskarżonego kosztami sądowymi w sprawie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wyrok jest słuszny w zakresie</p>		

rozstrzygnięcia o zasadzie ponoszenia kosztów i ich wysokości, zarzut apelacyjny nie zasługuje na uwzględnienie				
3.7.	Zarzut III - błędu w ustaleniu stanu faktycznego przyjętego za podstawę orzeczenia mającego wpływ na jego treść poprzez niezasadne ustalenie na podstawie zebranych dowodów, że oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim - mimo, iż dowody zebrane w toku postępowania w szczególności złożone pod przysięgą zeznania świadców: S. T., M. K., P. B., Ł. W., E. Z., D. K., M. W. (2), R. A., K. Z., M. W. (1) oraz wyjaśnienia R. J. jednoznacznie przeczą ustaleniom Sądu I instancji;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Sąd Rejonowy przeprowadził w				

przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób dostatecznie wszechstronny i wyczerpujący, a zebrane dowody poddał wnikliwej oraz rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski zarówno, co do winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa, jak i subsumcji prawnej jego zachowania, a także wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary.

Przedmiotem rozważań były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale również dowody im przeciwne, a wszystkie one zostały ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wyprowadzone zatem na tej podstawie stanowisko Sądu Rejonowego korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 kpk, a ponieważ nie zostało ono w żaden rzeczowy

<p>i przekonywujący sposób podważone przez skarżącego, dlatego też w całej rozciągłości zasługuje także na aprobatę Sądu odwoławczego. Szerzej na temat motywów wypowiedział się Sad w rubrykach 3.2, 3.4, 3.5</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>wyrok jest słuszny, zarzut apelacyjny nie zasługuje na uwzględnienie</p>				
<p>3.8.</p>	<p>Zarzut IV - rażącej niewspółmierności kary polegający na wymierzeniu oskarżonemu kary 11 miesięcy pozbawienia wolności pomimo, iż R. J. w trakcie popełnienia czynu został dwukrotnie skazany za przestępstwo innego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>rodzaju, niż zarzucane w akcie oskarżenia, a odbywana kara pozbawienia wolności miała miejsce 5 lat po popelnieniu zarzucanego czynu zabronionego, a ponadto pomimo zwrotu nienależnie zwróconego podatku od towarów i usług przez oskarżonego, co uzasadniało wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popelnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą, nieadekwatną do szkodliwości społecznej czynu</p>				

i stopnia winy oskarżonego, przy czym chodzi o dysproporcję znaczną, wręcz uderzającą i nie dającą się zaakceptować, a nie o ewentualne drobne różnice w ocenach sądu I i II instancji. Tylko w razie stwierdzenia przez sąd odwoławczy niewspółmierności kary istniejącej w stopniu rażącym w stosunku do popełnionego czynu, dopuszczalne jest uchylenie lub zmiana wyroku na tej podstawie. Taka zaś sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zachodzi.

Sąd meriti wymierzając karę oskarżonemu wziął pod uwagę wszystkie istniejące okoliczności obciążające i łagodzące oraz dokonał ich trafnego przełożenia na rodzaj i wysokość orzeczonej kary.

Działanie oskarżonego było nacechowane premedytacją i szczególną zuchwałością, podejmowane było nieprzerwanie przez okres roku i

wypełniło znamiona czynu ciągłego. W ramach podjętych przestępczych działań oskarżony przedłożył ponadprzeciętną liczbę paragonów (do wystawienia faktur), co miało także związek ze zmniejszeniem jego obciążeń podatkowych.

Nie można uznać, iż wymiar kary pozbawienia wolności jest nieadekwatny do stopnia zawinienia i szkodliwości społecznej przypisanego oskarżonemu czynu. Biorąc pod uwagę powyżej opisane okoliczności zdarzenia – a także fakt, że oskarżony był już uprzednio wielokrotnie karany i z dobrodziejstwa udzielonej mu probacji nie wyciągnął oczekiwanych wniosków, ponownie wchodząc na ścieżkę przestępstwa, wybór rodzaju kary jest poprawny. Kumulował w istocie swe przestępcze działania doprowadzając do sytuacji, że już w momencie prowadzenia

<p>niniejszego postępowania odbywał karę izolacyjną. Orzeczona wobec niego kara bezwzględna 11 miesięcy pozbawienia wolności (bliższa dolnej granicy ustawowego zagrożenia) nie może być absolutnie uznana za szczególnie surową, a tym bardziej w stopniu rażącym. Powinna ona również spełnić cele zapobiegawcze i wychowawcze względem oskarżonego, jak również założenia prewencji generalnej, czego w dostatecznym stopniu nie gwarantuje inna kara, w tym kara łagodniejszego rodzaju.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku poprzez wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			

wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze jest słuszny, apelacja w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
całość wyroku		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
wyrok jest słuszny, apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie		

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia i			

umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia				
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia				
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania				
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku				
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności			
6. Koszty Procesu				
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności			
pkt 2	<table border="1"> <tr> <td> <p>O kosztach postępowania odwoławczego Sąd okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 i kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973</p> </td> </tr> </table>			<p>O kosztach postępowania odwoławczego Sąd okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 i kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973</p>
<p>O kosztach postępowania odwoławczego Sąd okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 i kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973</p>				

r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. 1983 r. Nr 49 poz. 223) oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym z dnia 18 czerwca 2003 roku (Dz. U. 108, 00z. 1026) z późn. zm.

Sąd zdecydował się obciążyć oskarżonego opłatą w kwocie 180zł oraz ryczałtem związanym z wydatkami w postępowaniu odwoławczym w kwocie 20 zł., uznając, że uiszczenie tych należności dla oskarżonego nie stanowi nadmiernej uciążliwości, mimo konieczności odbycia kary izolacyjnej, wobec długiego okresu przedawnienia prawa ściągnięcia należności, możliwości ich rozłożenia na raty, braku podstaw

do stwierdzenia
bezskuteczności
egzekucji
(oskarżony
podnosi, że
prowadzi na
szeroka skalę
działalność
rolniczą, z której
uzyskuje dochód
na poziomie
7.000 zł., posiada
także środki
trwale, a jego
sytuacja
materialna,
zarobkowa i
rodzinna jest
stabilna).
Wreszcie, nie
jest wykluczonym
ewentualne
odroczenie
wykonania kary
w czasie, jeśli
stałyby za
powyższym
względy
szczególne (np. na
czas niezbędnych
prac polowych),
czy ewentualne
wykonywanie
kary w warunkach
dozoru
elektronicznego
(takie możliwości
formalnie
istnieją).

7. **PODPIS**

1.11. **Granice
zaskarżenia**

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sadu Rejonowego w Radomsku z dnia 18 marca 2020 roku w sprawie II K 1229/18		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana